

Medalionul ospitalier

Michaël de Riche-Villmont

MultiMedia Publishing

Medalionul ospitalier

Michael Riche-Villmont

Publicat de MultiMedia Publishing

© 2024 Michael Riche-Villmont. Toate drepturile aparțin autorului.

Publicat de MultiMedia Publishing, <https://www.telework.ro/ro/editura>

ISBN: 978-606-033-893-2, [DOI: 10.58679/MM57861](https://doi.org/10.58679/MM57861)

DECLINARE DE RESPONSABILITATE:

Având în vedere posibilitatea existenței erorii umane sau modificării conceptelor științifice, nici autorul, nici editorul și nicio altă parte implicată în pregătirea sau publicarea lucrării curente nu pot garanta în totalitate că toate aspectele sunt corecte, complete sau actuale, și își declină orice responsabilitate pentru orice eroare ori omisiune sau pentru rezultatele obținute din folosirea informațiilor conținute de această lucrare.

Cu excepția cazurilor specificate în această carte, nici autorul sau editorul, nici alți autori, contribuabili sau alți reprezentanți nu vor fi răspunzători pentru daunele rezultate din sau în legătură cu utilizarea acestei cărți. Aceasta este o declinare cuprinzătoare a răspunderii care se aplică tuturor daunelor de orice fel, incluzând (fără limitare) compensatorii; daune directe, indirecte sau consecvente, inclusiv pentru terțe părți.

Înțelegeți că această carte nu intenționează să înlocuiască consultarea cu un profesionist educațional, juridic sau financiar licențiat. Înainte de a o utiliza în orice mod, vă recomandăm să consultați un profesionist licențiat pentru a vă asigura că faceți ceea ce este mai bine pentru dvs.

Această carte oferă conținut referitor la subiecte educaționale. Utilizarea ei implică acceptarea acestei declinări de responsabilitate.

Mulțumiri soției mele, Cornelia, pentru că m-a ajutat și m-a inspirat în scrierea acestui roman și lui Brice, care ne-a înfrumusețat viața.

Cuprins

Medalionul ospitalier.....	1
Nota autorului.....	5
Prolog	6
Capitolul 1. Orașul Ierusalim	8
Cuprins	33
Cartea.....	34
Despre autor.....	37

Nota autorului

Cartea de față, un thriller mai mult decât interesant, este o continuare a romanului SCEPTRUL CAVALERILOR OSPITALIERI. Subiectul cărții, la fel ca și al celei precedente, îl constituie acțiunile membrilor familiei De Chamont, ce se desfășoară pe două planuri temporale: în trecut, prin participarea cavalerilor de Chamont la activitățile Ordinului Cavalerilor Ospitalieri (Cavalerii de Malta), în secolul al doisprezecelea și în prezent, prin implicarea urmașilor acestora într-o amplă acțiune polițienească. Cele două planuri temporale se întrepătrund, transcend secolele și prezintă continuitatea în spațiu și în timp a unei familii provenșale, bazată pe puternice legături sentimentale între generații, pe tradiție și valori morale.

Localizarea în timp și spațiul geografic a momentelor din trecutul acestei familii, încearcă să fie o cronică a ordinului cavalerilor ospitalieri, pe parcursul a aproape un secol, din anul 1124 și până în anul 1187, fiind descrisă evoluția ordinului și participarea cavalerilor ospitalieri (Cavalerii Ioaniți de Malta), la principalele evenimente militare și politice din Regatul Ierusalimului, până la cucerirea acestuia de către turcii sarazini. Adversarii Regatului Ierusalimului, deci și ai ordinilor cavaleriești, în acea vreme, au fost turcii selgiucizi și egiptenii fatimizi, iar mai târziu turcii sarazini.

Evenimentele importante la care cavalerii ospitalieri au participat, sunt prezentate în atmosfera specifică evului mediu, cu fapte eroice cavaleriești și cu aspecte din viața personală a cavalerilor vremii, ajutându-ne să înțelegem o parte a modului de viață din acea perioadă.

La fel și evenimentele ce sunt localizate în prezent, acțiunea poliției de prindere a unor jefuitori de artefacte, în care a fost implicat, fără voia sa, unul din urmașii vechilor cavaleri, sunt detaliate cu aspecte din viața personală, cu obiceiuri și tradiții specifice zonei Provence, făcând cartea interesantă, atractivă. În același timp, cartea este instructivă prin descriere unor splendide locuri turistice și istorice din Israel.

Subiectul cărții este o ficțiune, dar se bazează pe unele evenimente din trecut, atestate istoric.

Prolog

La începutul lunii mai a.d.1125, o caravană formată din vreo douăzeci de călăreți ce aveau, cu ei și zece catări, încărcăți cu saci plini cu mărfuri, au plecat de dimineață, din orașul Nazareth către Portul Gebelet, din Principatul de Tripoli.

În calea lor, la mai bine de o leghe spre nord de Nazareth, pe drumul ce trecea prin munți și ajungea la portul Acra, se afla Izvorul Măslinului, un loc de popas pentru caravane. Locul era bine cunoscut și apreciat de călători pentru apa sa limpede, rece, și, după cum spun mulți, chiar bună pentru însănătoșirea bolnavilor de inimă.

De fapt erau mai multe izvoare, din care apa curgea spre o acumulare nu prea mare, săpată de ape în sute, poate mii de ani, cu stăvilă format în mod natural, din pietre. Locul, destul de larg, era mărginit de stânci în dreapta și în stânga, iar spre vale se formase o albie pe unde curgea surplusul de apă ce venea de la izvoare, ca un pârâu mic ce nu seca niciodată. Izvorul Măslinului se afla în mijlocul regatului Ierusalimului, loc apropiat de așezarea binecuvântată Nazareth și sigur pentru drumeți.

Caravana era formată din călători evrei, obișnuiți cu drumurile lungi, prin deșert sau zone muntoase, bătute de vânt și arse de soare. Știau când să meargă pe drumurile caravelor sau pe cărări ascunse, după cum le cereau stăpânii și prețioasele mărfuri ce le transportau și, la fel de bine, știau să se apere de cei mai violenți hoți ce loveau la drumul mare. Erau necunoscuții călători ai marilor bijutieri, care însoțeau atât mărfuri valoroase, cât și persoane sus-puse, neobișnuite cu sabia și scutul.

Conducătorul caravanei, om trecut de prima tinerețe, care luptase și în armata regală, a poruncit ca însoțitorii săi să meargă spre izvoare, unde să facă provizii de apă pentru drum. Fiindcă drumul lor, spre destinație, trecea peste munți, pe cărări ascunse, unde nu se afla decât piatră dură.

Au oprit la marginea apei și fără să mai piardă vremea, au dus caii și catării la jgheburile din lemn amenajate pentru animale, iar ei au început să umple burdufurile cu apă proaspătă. Apa rece, curată, era o binecuvântare pentru oameni și animale, iar în liniștea muntelui, susurul ei liniștea gândurile și sufletul călătorului.

Dar liniștea muntelui semeț, ce întregea frumusețea locului, a dispărut subit, făcându-i pe drumeți să tresară, uimiți. Unul din pândarii călătorilor a dat alarma: la câteva sute de metri în vale, dinspre drum urcau pe lângă albia pârâului, vreo cincizeci de călăreți, îmbrăcați cu haine turcești.

- La arme, a strigat conducătorul caravanei, îndreptându-se spre catării încărcăți cu mărfuri. Însoțitorii au scos săbile și s-au pregătit de apărare la marginea apei, în fața cailor și catărilor. Se vedea că erau obișnuiți să poarte sabie, iar curajul nu le lipsea.

Conducătorul caravanei a luat un sac de pe un catâr, a scos din el un burduf și s-a îndreptat în fugă spre stâncile din dreapta. Privea dezorientat, căuta un loc unde să pună în siguranță acel burduf.

Din vale se apropiau turcii, călări pe caii lor mici ce călcau cu dificultate pe pietrele pârâului, încetinindu-le mersul.

Călătorul nu a găsit un loc destul de bun pentru a lăsa burduful, sus, pe stânci și a început să urce greu, prin locul unde se îmbinau două stânci mari. Jos, începuse lupta. A văzut o crevașă lungă de vreo trei metri și largă de câțiva centimetri, săpată de apă și de cutremure. A aruncat burduful în crevașă îngustă, a sărit de pe stâncă și, cu sabia în mână, a intrat în luptă.

Jumătate din oamenii lui erau morți sau răniți, dar și mai mulți turci erau culcați la pământ.

A luptat cu disperare folosindu-și sabia cu măiestrie, el contra a doi, trei turci. După un timp, a rămas singur împotriva a cinci turci, care-l atacau cu o furie de neînțeles. A căzut cu pieptul străpuns de o sabie turcească, dar a văzut, spre nemulțumirea sa, că mai rămăsese totuși un turc în picioare. Acesta se clătina, rănit. Ar fi trebuit să-l ia cu el, acolo unde pleca pentru totdeauna. Să nu lase în urma sa martori care să restălmăcească povestea sacrificiului făcut de bravii călători din Nazareth.

Capitolul 1. Orașul Ierusalim

În zilele noastre

Pe la orele unu după amiază, doctorul Phillip de St. Denis-Chamont a intrat în grădina casei sale din cartierul Mont Boron, pe dealul ce domina marele și orgoliosul oraș Nice. A folosit ușa dinspre garaj, unde-și lăsase mașina. Brice, micuțul neastâmpărat, foxterrierul stăpân al casei, sărea și se alinta în fața lui. Voia să-l ia în brațe, să-i arate cât de mult se bucura că acesta a venit acasă. Lătratul vesel al lui Brice a făcut-o pe Yvette să iasă din casă, oprindu-se pe terasa largă ce dădea spre stradă și garaj.¹

Fața i s-a luminat când i-a văzut pe Brice și pe Phillip. Era îmbrăcată lejer, cu un șort alb și o bluză de un verde deschis, din bumbac. Părul blond, lung, era prins la spate și-i dădea un aer de adolescentă.

- Ce bine este acasă, a spus Phillip. Am avut o zi aglomerată, obositoare și nici nu știu când a trecut timpul.

- Ai ajuns destul de repede, darling, i-a spus ea râzând amuzată de scena la care asista: Phillip îmbrăcat elegant, cu pantalon de culoare albastru închis, cămașă albă cu o cravată modernă de culoare maro deschis, asortată cu sacoul galben muștar, îl ținea în brațe pe Brice, iar acesta îl pupa pe ureche agitat codița mișcându-i-se repede, ca un pendul.

- Câtă iubire, parcă nu v-ați văzut de ani, nu de azi dimineață.

- Venim acum, a spus Phillip pășind spre terasă cu Brice în brațe. L-a lăsat pe un fotoliu din ratan, a săruta-o pe Yvette și s-a îndreptat spre ușa de intrare în casă.

- Fac un duș și mergem să mâncăm? a întrebat-o el privind-o cu ochi de îndrăgostit.

- Da, Madame Lisa pune masa pe terasă.

- Foarte bine, mulțumesc. Revin imediat, i-a spus el zâmbind.

Era mijlocul lunii decembrie, dar în Nice soarele încălzea ca primăvara, lucru obișnuit, de altfel. Clima caldă, mediteraneană făcea ca Nice să fie una din destinațiile preferate pentru turiști și în perioada iernii. Iar cei care voiau să schieze, la nici o sută de kilometri găseau Alpii, cu stațiuni de iarnă magnifice.

Mîncarea era deja pusă pe masă, când Phillip a revenit pe terasă, iar Yvette și Brice îl așteptau stând fiecare pe fotoliul său. Phillip a îmbrăcat un pantalon lung gri deschis și cămașă galbenă, din bumbac

---

¹ Vezi romanul „Sceptrul cavalerilor ospitalieri”, același autor, ed.2013

subțire. Yvette se schimbase și ea pentru prânz, luase o rochie ușoară din mătase verde deschis. Madame Lisa îi privea fericită că-i avea acasă. Erau copiii ei, doar.

Ea și Brice erau stăpânii adevărți ai casei, Madame Lisa făcea manajul, era bucătăreasă, administrator și se ocupa de tot ceea ce trebuia pentru întreținerea casei. Iar Brice, o seconda în tot ceea ce făcea, bineînțeles atunci când nu era plecat cu cei doi prieteni ai săi, Yvette și Phillip.

De pe terasă se vedeau o parte din casele cartierului, golful și marea, cu ambarcațiunile ce pluteau alene pe apa de un verde curat, priveliște ce-ți odihnea privirea. Arbuștii verzi, palmierii și florile perene încântau ochii și sufletul.

Au mâncat într-o atmosferă veselă, cu Madame Lisa și Brice lângă ei, apoi s-au întins pe fotolii, pentru cafea și siestă.

- Mergem spre seară să facem cumpărături, l-a întrebat Yvette când au trecut la cafea. Privirea ei calmă, ochii luminoși, fața zâmbitoare l-au făcut pe Phillip să se gândească la cât de norocos era, având lângă el cele trei persoane, atât de dragi.

- Dacă vrei, mergem. Poate căutăm și cadouri pentru părinții tăi și ai mei, se apropie sărbătorile de iarnă și nu mai avem timp de cumpărături. Găsim ceva și pentru noi? tonul lui era glumeț și fața zâmbitoare. Deși era destul de calculată, Yvette nu refuza un cadou de bun gust. Singură, își cumpăra doar ceea ce avea nevoie, celelalte produse prefera să le cumpere împreună. Mai ales hainele.

- Tocmai de aceea m-am gândit să mergem astăzi, dacă nu ești obosit. Nice este pregătit pentru sărbătorile de iarnă și ne așteaptă, plin de lucruri frumoase.

Nice este un oraș al bunului gust și magazinele care vând produse de calitate sunt cu zecile, le găsești în toate cartierele.

Indiferent dacă sunt haine, pantofi, bijuterii sau mobilier pentru casă, firmele de prestigiu și mărcile de lux se întrec în a-și deschide în oraș magazine dintre cele mai luxoase, aranjate cu artă și pricepere de către designerii profesioniști. Era suficient doar să intri în saloanele magazinelor pline de produse și te încânta spațiul, atmosfera și prezentarea, ca la o expoziție de excepție.

Ham, ham! „Sunt și eu aici, să nu mă uitați când cumpărați cadouri!”

Yvette l-a mângâiat ușor pe cap, în timp ce Brice o privea cu ochii lui strălucitori, plini de bucurie. Era iubirea ei și-l alinta ca pe un copil. Iar el simțea acest lucru și-i răspundea cu aceeași iubire și loialitate. Își împărtășeau, reciproc, sentimentele, printr-o legătură de neînțeles, dar cu efecte vizibile. Când Yvette era supărată, Brice devenea trist și nu știa ce să mai facă să o alinte la rândul lui.

Yvette l-a privit pe Phillip. Zâmbetul lui, dar mai ales privirea plină de dragoste spunea totul. Yvette s-a apropiat și l-a sărutat ușor, pe buze. A fost răspunsul ei. Apoi, s-a așezat pe fotoliu, alintatul Brice atât a așteptat, i-a și sărit în brațe.

Au izbucnit în râs amândoi, spre surprinderea lui Brice, care-i privea nedumerit. Văzând că totul este în ordine, a început să dea din codiță, bucuros și destins.

- Mergem să ne îmbrăcăm pentru oraș? l-a întrebat Yvette.

Phillip s-a ridicat de pe fotoliu și a invitat-o să meargă înaintea lui spre dressing.

S-au îmbrăcat destul de repede pentru oraș, elegant și au plecat spre cele două, trei magazine de firmă, unde obișnuiau să-și facă principalele cumpărături. Yvette era aproape întotdeauna anunțată de responsabilii magazinelor atunci când primeau produse noi, de sezon, dar participa și la prezentările lor de modă.

Acum, nu numai magazinele, dar și întregul oraș erau pregătite pentru întâmpinarea sărbătorilor de iarnă, împodobite cum nu se putea mai frumos. Miile de becuri multicolore de pe străzi și clădiri, mărfurile splendide de sezon din vitrine, creau atmosfera mirifică de crăciun, care-i bucura pe cei mici, dar și pe cei mari. Era sezonul cadourilor și magazinele se străduiau să prezinte, într-o atmosferă de basm, cele mai atractive mărfuri.

Cumpărăturile pentru sărbători le-au luat mai bine de o oră, astfel că spre ora șapte seara erau tot prin magazine. Și nu erau singurii care căutau cadouri pentru cei dragi. În toate magazinele exclusiviste pe unde au fost erau cumpărători, dar nu se crease aglomerație obositoare sau cozi la cabinele de probă, politețea vânzătorilor și a cumpărătorilor impunea o notă de distincție relaxantă. Și amabilitate.

Yvette și Phillip priveau interesați produsele unui butique de parfumuri, aparținând firmei preferate de Yvette, când a sunat telefonul celular al lui Phillip.

- Da. Bună, Paul. Suntem la cumpărături, în oraș, a răspuns el la întrebarea interlocutorului. Cred că în cincisprezece, douăzeci minute.

- Paul de Montereau întreabă dacă vrem să cinăm cu ei în oraș, i s-a adresat el lui Yvette.

- Desigur, cu plăcere, a răspuns aceasta. Să o sunăm pe Madame Lisa, să știe că nu vom cina acasă.

- Da, Paul cu plăcere. Vin și Marc de Bercy cu soția? Bineînțeles. Ne vedem în jumătate de oră la *Grand Riviere*.

Cei doi erau membrii ai aceleiași asociații ca și Phillip și tatăl acestuia, Armand și se bucurau de câte ori reușeau să se întâlnească în oraș. De profesii diferite, aveau în comun pasiunea pentru artă și

cultură, jocul de golf și, mai ales, o bună educație primită în familie, în spiritul valorilor tradiționale, cavalești. Desfășurau împreună activități de strângere de fonduri în scopuri caritabile, ca activitate extraprofesională, de implicare în viața comunităților locale.

Salonul elegant al restaurantului era aproape plin, la acea oră când clienții obișnuiți veneau în local pentru cină. La intrare se afla șeful de sală, care se bucura de orice client nou sosit, mai ales dacă-l și cunoștea. Deosebit de amabil, i-a condus pe Phillip și pe Yvette la una din mesele de lângă geamul vitrină, ce da spre bulevard și mare și a ajutat-o pe Yvette să se așeze, ținându-i scaunul.

- Mai așteptăm două familii, i-a spus Phillip.
- Știu, domnule, am fost anunțat. Voi merge să-i întâmpin, mă scuzați.
- Uite-i pe prietenii noștri, ajung la timp, cum au spus, a remarcat Yvette.

Cele două perechi, prieteni apropiați, îmbrăcați la fel de lejer, dar și elegant, pentru oraș, s-au așezat la masă, ajutați de șeful de sală care le-a ținut scaunul doamnelor.

Cina s-a desfășurat într-o atmosferă agreabilă, prietenească și, după cât au mâncat, se pare că a fost doar un motiv pentru a sta toți împreună, cu soțiile.

- Yvette, de o săptămână te-ai înapoiat din Ierusalim și nu ne-ai povestit nimic despre ceea ce ai văzut acolo, a spus Mireille, soția lui Paul. Și nici Phillip nu ne-a povestit nimic.

- Ai dreptate, a răspuns Yvette, dar nu ne-am văzut de atunci. Iar la telefon, nu are același farmec.
- Vezi ce bine ar fi să ne vedem mai des? Cel puțin noi, fetele, fiindcă băieții oricum se mai întâlnesc și fără noi.

- Perfect, de acum înainte ne vom întâlni mult mai des, a spus Yvette. Să vă povestesc, a continuat ea. Știți că Phillip a mers pentru două zile la Ierusalim, la conferința medicală anuală, iar eu l-am însoțit. Chiar am insistat pentru asta. Zâmbea alintată.

- Nu a fost nevoie să insiste prea mult, fiindcă mie mi-a făcut plăcere să mergem împreună, a intervenit Phillip.

- Mi-a plăcut orașul foarte mult, a continuat Yvette. Este o îmbinare între modernism și vechile edificii, unele antice. Am văzut orașul vechi, străduțele și casele așa cum erau cu sute de ani în urmă, dar și orașul nou. O firmă de turism a organizat pentru noi excursii la câteva obiective turistice și religioase, dar în două zile, nu am reușit să vedem chiar tot ce ne-am propus.

- Dar ați stat acolo mai mult de o săptămână, a intervenit Marc.
- Adevărata excursie a început după terminarea conferinței. Am stat două zile în Ierusalim cu doi prieteni din Israel ai lui Phillip, apoi am fost la Ashqelon, în sudul țării și la Tiberias, în est, unde am stat

câte două zile. A fost o excursie interesantă, fiecare din aceste locuri încărcate de istorie îți dau fiori. Mi-a plăcut tot ce am văzut, a spus ea simplu, dar cu sinceritate.

- Când ne întâlnim să ne povestești? a întreba-o Mireille. Ați avut și aventuri?

- Vă povestesc, am destule lucruri să vă spun. Inclusiv despre ceea ce am vizitat în Ierusalim. Am văzut Opera din Ierusalim, Muzeul de artă, iar fiecare biserică este un muzeu. Avem pozele și filmele pe care le-am făcut acolo.

- Așteptăm să faci un jurnal de călătorie, Yvette, a spus Marc. În care să expui și pozele pe care le-ai făcut, pentru susținerea impresiilor tale de călătorie. Te poate ajuta și Phillip, care povestește foarte frumos. Așteptăm cu nerăbdare să scrii despre ceea ce ați văzut în Țara Sfântă.

- Cred că foarte interesant ar fi să scrii despre semnificația a ceea ce ați văzut acolo. Ce zici? s-a întors către soția lui, Beatrice. Aceasta era critic de artă și unul bine cunoscut. Jurnalul îl putem prezenta și într-una din adunările noastre, a completat Paul.

- Da, este o idee bună. Tu ce spui, Phillip?

Mark a continuat fără să mai aștepte răspunsul acestuia:

- Sau poate fi prezentat, acest jurnal de călătorie, la viitorul simpozion pe teme de cavalerism. La ultimul simpozion, s-a vorbit foarte mult de vechii cavaleri ospitalieri de Chamont și tezaurul ospitalier. Ar fi cazul să se vorbească și despre noii cavaleri, nu crezi?

- Te referi la referatul despre Tezaurul Ospitalierilor? a întrebat Phillip.

- Da, au primit o temă pentru studiu mulți istorici și căutători de comori.

- Dar este, în mare parte, ficțiune, a răspuns Phillip, zâmbind. Cred că ai văzut, eu nici măcar nu mi-am expus părerea despre subiect, au vorbit destui istorici consacrați. Prezentările au conținut și multă ficțiune, dar a fost interesant, în general.

- Dacă faceți împreună acel jurnal, va fi o continuare pe subiectul tezaurului. Subiect adus la realitatea zilelor noastre, le-a spus Beatrice.

- Mi-e teamă că subiectul jurnalului ar putea fi altul, i-a răspuns Phillip. Dacă-l vom scrie, a ținut el să precizeze.

- Cum altul? De ce să nu faci referire la căderea Ierusalimului și soarta tezaurului ospitalier?

- Pentru că, spre surprinderea mea, sejurul nostru a fost marcat de descoperirea medalionului ospitalier al familiei de Chamont, le-a spus Phillip, cu o urmă de mândrie.

- Ce medalion? Nu am auzit de el, s-a arătat surprins Mark de Bercy. Trebuie să ne povestești totul! Îți dai seama ce interesant ar putea fi? Și nu numai pentru noi. Detaliază subiectul măcar sub forma unui referat, ori a unui articol de presă.

Phillip i-a privit pe fiecare în parte, tăcut, gânditor. „*Este o idee interesantă. De ce nu?*” Iar ei așteptau curioși să vadă ce spune. Phillip era un om cu o gândire analitică, profundă, dar dovedise că putea fi și romantic. Lucrarea pe care tocmai o publicase la începutul toamnei, despre sceptrul ospitalier, a fost bine cotată literar, dar și filozofic.

- Eu știi? a spus Phillip după lunga pauză. Cred că pot face un efort și să începem după Anul nou. Ce spui, draga mea?

-. Avem o mulțime de lucrări de documentare pe care le-ai adus din locurile vizitate, a spus Yvette. Cred că merită să încercăm.

- Vom vedea, ne mai gândim. Mai am două lucrări de specialitate, dar le pot amâna.

- Perfect. Să ne comunicăm hotărârea, a intervenit Mireille.

După care, a schimbat subiectul.

- Vin sărbătorile e iarnă, motiv de bucurie, a continuat el. Ce faceți de sărbători?

- Mergem la conac, lângă Toulouse, spus Mark. Abia așteaptă părinții mei și ai lui Beatrice să mergem acolo.

- Și noi la fel, a spus Paul, plecăm la Aix-en-Provence, părinții lui Mireille au pregătit deja tot ce trebuie pentru sărbători. Dacă aveți timp, vă așteptăm cu drag.

- Pe douăzeci și trei vom fi în sală, la concertul tău, a spus Mireille.

- Am pregătit câteva piese de J.Strauss, tatăl și fiul, potrivite pentru Crăciun, a spus Yvette. Anul acesta am vizitat orașul Salszburg și am rămas impresionată de atmosfera de acolo. Iar lui Phillip îi plac mult lucrările celor doi compozitori.

- Am fost la Marseille la concertul Operei din Toulouse, cu Lacul lebedelor, de Thaikovsky, a spus Beatrice. Magnifică interpretarea baletului, dar am plecat întristată. Vreau ceva optimist.

- De aceea am pregătit Strauss.

- Apropos de sărbători, să știi, Phillip, că au plecat două transporturi cu diverse cadouri pentru copiii din așezămintele sociale, unul la Toulouse, altul la Marseille. Domnul Armand știe.

- Când am fost în Ierusalim, am promis ajutoare pentru câteva muzee. Ne putem angaja după Anul Nou în această activitate? i-a întrebat Phillip.

- Binețeles. Hotărâm ce sumă trebuie strânsă și într-o lună putem trimite ajutoarele. Te-ai gândit bine la muzee, mai ales în acele ținuturi, leagăn al creștinismului. Următorul sejur în Țara Sfântă îl vom face toți, împreună. Am decretat! Vocea lui Beatrice, hotărâtă, le arăta că nu glumește.

- Atunci, vom merge chiar înainte de sărbătoarea Paștelui. De acord?

- Binețeles.

Cum se apropia ora de plecare, s-au ridicat toți de la masă și au ieșit din local.

Restaurantul era în zona de sud a orașului, pe *Promenade des Anglais* și de pe trotuar vedeau marea calmă, cu valurile mici ce se întindeau și se spărgeau alene pe nisipul plajei. Nu era surprinzător numărul destul de mare de persoane care se plimbau pe trotuare admirând marea, mulți veniseră cu o săptămână mai devreme și așteptau aici sărbătorile de Crăciun.

- Deci ne vedem până la Anul Nou, a spus Mireille.

- Așa ar fi normal, a răspuns Yvette. Cel puțin la concert și la dineu. Ne vom telefona.

Plecând de la restaurant, Phillip a condus autoturismul pe bulevard, apoi a făcut la stânga pe *bulevardul Risso*, mergând cu o viteză moderată și lăsându-se depășit de multe alte autovehicule. Voia să admire orașul seara, împodobit de Crăciun. La fel ca și Yvette, care privea vitrinele frumos aranjate. La un moment dat, lui Phillip i s-a părut că o mașină se ținea după ei. A oprit în fața unui hotel, *Eclipse*, iar mașina din spatele lor a făcut la fel. A pornit din nou, a intrat pe *strada Cassini*, a ocolit biserica pe sensul interzis și a intrat pe *bulevardul Mont Alban*, îndreptându-se spre casă, în *Mont Boron*.

- „Să fie doar o impresie sau am fost urmăriți?“, l-a fulgerat gândul neplăcut. „La fel ca în Ierusalim?“

- Ce s-a întâmplat? a întrebat Yvette neliniștită. De ce ai oprit mai înainte?

- Mi s-a părut că o mașină ne urmărește și voiam să verific. Se pare că a fost doar o părere, avea același traseu cu al nostru.

- Nu văd de ce ne-ar urmări, a spus ea liniștită. A fost o seară frumoasă și nu voia să se lase influențată de nimic rău.

L-a privit pe Phillip, care părea și el liniștit, dar ea simțea, cu intuiția ei de femeie, că ceva îl neliniștea pe logodnicul ei. Aceeași neliniște pe care a simțit-o la el și în Ierusalim, Ashqelon și Tiberias. Acolo a fost altceva. Dar de ce aici, în Nice? Cu siguranță era doar o părere, o impresie. „Ce bine este acasă! Și sigur“, a gândit ea intrând pe ușă. Brice dormea, dar sosirea lor l-a trezit. A ieșit înaintea lor, privindu-i cu ochii mici, somnoroși, a dat din codița, după care s-a culcat din nou, la locul lui.

*

Phillip a plecat spre dormitor având un sentiment vag de neliniște. Nu avea motive reale, știa acest lucru, dar senzația aceea neplăcută persista. Înainte de a adormi, și-a amintit de voiajul făcut în Israel. Ochii i s-au oprit pe un medalion, de forma crucii malteze, agățat pe un panou special făcut pentru el.

Invitația de a participa la conferința pe teme medicale din Ierusalim a venit cum nu se putea mai bine. Hotărâse, la insistențele părinților săi, dar mai ales ale lui Yvette, să continue documentarea despre istoria strămoșilor familiei sale, St. Denis-Chamont, în vederea publicării unei alte cărți. Se gândea să scrie despre participarea vechilor cavaleri de Chamont la acțiunile militare ale ordinului ospitalierlor ioaniți, de-a lungul secolului al doisprezecelea, în Regatul Ierusalimului.

Continuarea documentării sale despre strămoșii săi necesita plecarea lui în Ierusalim, dar fiind mereu ocupat cu diverse activități profesionale, a amânat această deplasare. Urma să o facă, cel mai probabil, în anul următor, în vacanța de vară, împreună cu Yvette. Logodnica lui își dorea să viziteze orașul, mai ales după ce citise cateva despre sceptru, publicată de Phillip la începutul toamnei.

Primind invitația de a participa la conferință, dr. Phillip de St. Denis-Chamont s-a gândit că ar putea rămâne în ținuturile orientului apropiat câteva zile și era o bună ocazie de a se rupe de activitățile profesionale o scurtă perioadă de timp. Asistenții lui puteau să continue programele medicale și de învățământ de la Universitate, de asta nu-și făcea griji.

Și ce bucurie mai mare îi putea face lui Yvette, decât aceea de a merge împreună la Ierusalim?

- Phillip, *chery*, sunt fericită să te însoțesc la conferință, doar știi asta, i-a spus Yvette, auzind propunerea lui de a pleca la Ierusalim. Voiam eu să te rog, chiar să insist să mergem împreună. Era unul din visurile mele, acela de a vedea Orașul Sfânt. Oricum nu am nimic important pe agenda de lucru, doar cele două concerte de Craciun și de Anul Nou, dar mai este timp până atunci. Pot să-mi anunț părinții, este sigură plecarea?

- Binețeles! Transmitele cele bune de la mine.

Înainte de a pleca din țară, au mers la Le Creusse, la domeniu, să discute cu tatăl său, Armand. Avea nevoie de ajutorul lui pentru programul de vizită la Ierusalim.

O scurtă oprire la Frejus, la părinții lui Yvette le-a adus acestora multă bucurie, dar și ocazia să stabilească programul pentru sărbătorile de Craciun și Anul Nou, când urmau să meargă toți la domeniu.

Ajunși la Chamont, abia spre seară au găsit timp, Phillip și Armand, să vorbească și despre plecarea în Israel. Plecare prea mult amânată.

- *Papá*, intenționez să vizitez, în Ierusalim, toate locurile cu rezonanță istorică pentru ordin și pentru noi, apoi voi merge la Ashqelon și Tiberias, să văd Delurile Hattinului. În final, vom merge și la

izvorul Măslinului, la Cresson. Mi-am făcut deja o listă cu aceste obiective de vizitat și, mai ales, bibliotecile și muzeele lor.

- Te-ai gândit deja la structura cărții pe care o vei scrie? l-a întrebat Armand. Pentru că, în funcție de structura lucrării, de subiectele ce vor fi abordate, îți vei face programul vizitei în Țara Sfântă.

- Da, desigur și intenționez să vizitez locurile și orașele unde au avut loc, în secolul al doisprezecelea, principalele evenimente istorice și militare la care au participat direct cavalerii ospitalieri ioaniți.

- Este o perioadă de timp destul de mare, aproape un secol, în care s-au desfășurat aceste evenimente istorice. Deși evenimentele pot fi privite unitar, datorită faptului că în toată această perioadă ordinul ospitalier și-a avut cartierul general la Ierusalim, în Regatul creștin.

- Tocmai acest lucru îl constituie subiectul cărții, contribuția ordinului ospitalier la evenimentele din Regatul Ierusalimului, până la cucerirea orașului de către sarazini și mutarea cartierului general în Comitatul de Tripoli. Aș putea numi chiar *perioada Ierusalim*.

- Mă gândesc, a spus Armand, că activitatea cavalerilor și capelanilor ordinului nu s-a limitat la războaie și bătălii, ci au ajutat zeci de mii de persoane bolnave și nevoiașe prin azilele, spitalele și alte așezăminte înființate în Regatul Ierusalimului. Și nu numai acolo, ci și în Principatele Creștine din orientul apropiat. Desigur, să nu mai vorbim de așezămintele din celelalte țări creștine din Europa.

- Ai dreptate, este evident acest lucru. Vreau să arăt valorile în care credeau cavalerii, capabili să se sacrifice pentru apărarea acestor valori. Ori, când se poate vedea caracterul ospitalierului mai bine decât în situațiile dificile, critice pentru el, cum ar fi bătăliile. Tocmai despre aceste principale bătălii la care au participat ospitalierii în perioada Regatului Creștin al Ierusalimului vreau să mă documentez, dar am nevoie de ajutorul tău.

- Te rog, spune-mi ce să fac.

- Să vorbești cu cine știi tu pentru ca, la Ierusalim, să întâlnesc un ghid care cunoaște bine locurile. Dar să fie și specialist în istoria locurilor ce le vizităm. Voi plăti pentru a fi însoțit în acele ținuturi.

- Bine. Cât timp rămâneți aici, la domeniu?

- Este vineri, stăm până duminică seara.

- Foarte bine, sper să am un răspuns până când plecați. Dacă nu, te voi anunța la Nice. Yvette se bucură de această excursie?

- Mai întreb? Madame Lisa spunea că rămâne iar singură, norocul este că va fi cu Brice.

Un lătrat zglobiu s-a auzit la ușa bibliotecii.

- Vezi? a spus Armand râzând, am vorbit de Brice. Am uitat că nu suportă uși închise, trebuie să circule peste tot.

- Mergem unde sunt fetele, *papá*? De crezi că a venit Brice? L-au trimis să ne cheme la ele. Cu siguranță *mama*, Yvette și Evelyne sunt pe terasă.

- Ce timp frumos avem, a continuat el, ieșind din casă. Ne bucurăm că am venit aici, *papá*, i-a spus Phillip, luându-l cu multă afecțiune de braț pe Armand.

- Aparțineți locului, Phillip. Locului și familiei. Eu și *mama* suntem fericiți când vedem acest lucru.

- Phillip, dragul meu, i-a spus Sophie, când i-a văzut venind însoțiți de Brice, fetele au confirmat că vor sta aici, la Chamont, întreaga perioadă a sărbătorilor de iarnă, să le petrecem împreună, ca de obicei. Mai avem o lună până atunci, dar este bine că am stabilit programul.

- De acord, dar este deja hotărât acest lucru. Vin și părinții lui Yvette, au confirmat acest lucru.

- Mergem la Nice doar în zilele când vor fi concertele, a spus Yvette, iar la terminarea fiecărui concert venim aici. O aducem și pe Madame Lisa.

- Ce mă bucur! a sărit de pe scaun Yvette și a sărutat-o pe obraz pe Sophie, apoi pe Evelyne.

Ham, ham!

- Da, și tu, și tu! L-a luat în brațe pe micuț și s-a așezat pe scaun.

- Ce bine! Deci, programul este stabilit pentru sărbători. Ne ocupăm noi de tot ce este necesar.

Vreți să invitați pe cineva? s-a întors Sophie către Yvette și Evelyne.

- Eu am invitat deja, a răspuns Evelyne roșind ușor.

Yvette a privit-o zâmbind întrebător, dar nu a spus nimic. Sophie zâmbea și ea, apoi l-a privit pe Armand. Aceasta a dat din cap, afirmativ.

- Noi nu ne-am gândit, invitații voștri sunt și ai noștri, a spus Phillip.

- Nu avem alți invitați, fiecare vrea să fie acasă, cu familia de *Papa Noel*.

- Normal. Vedeți ce bine este acasă, cu familia, nici nu știi când trece timpul. Așa, ca aici, a remarcat Yvette.

Cele două zile au trecut pe nesimțite, într-o atmosferă de bună dispoziție. Înainte de plecarea spre Nice, Armand i-a dat lui Phillip un bilețel cu două nume și numere de telefon din Ierusalim, unde trebuia să sune atunci când va ajunge acolo.

- Să fii prudent, Phillip, i-a spus Armand. Cele două persoane vă vor însoți pe unde mergeți dar, oricum, să fii atent, Yvette este cu tine.

- Am înțeles, *papá*, voi fii foarte atent. Mulțumesc pentru ajutor. Te voi suna și din Ierusalim, să știi ce facem.

Cu aceste amintiri despre pregătirea plecării la Ierusalim, într-un târziu, Phillip a căzut într-un somn adânc, nici nu a simțit când Yvette a venit lângă el.

A doua zi dimineață, amândoi au stat acasă, Phillip încercând să pună ordine în hârtiile pe care le-au adus din Ierusalim. Erau fotocopii ale unor manuscrise, studii și lucrări științifice despre Regatul Ierusalimului și ordinele cavalierești, chiar și pliante din locurile vizitate.

Cu un dosar plin de fotocopii, Phillip a ieșit pe terasă și a privit, cu plăcere, golful. Vremea călduță a scos din casă localnicii și turiștii, iar golful era plin de ambarcațiuni, parcă era o regată.

Yvette exersa la vioară, iar Brice era mereu după Madame Lisa, lătrând alintat. Voia să vadă tot ce face ea, iar când i se părea că aceasta ținea vreun obiect interesant, i-l cerea printr-un scurt lătrat, alintat.

Tânărul și-a amintit cu drag despre faptul că, atunci când au ajuns acasă, venind de la aeroport, Brice era în culmea fericirii, nu știa ce să mai facă pentru a le arăta cât de mult se bucură de revenirea lor. Vreo două zile nu i-a scăpat din ochi, de teamă să nu plece iar.

*

După vreo oră, Phillip s-a înapoiat în biroul său și a continuat să trieze hârtiile de pe masă. Le aranja în ordinea cronologică după locul de desfășurare a evenimentelor militare: Ashqelon, Hattin și Ierusalim.

Gândurile i-au fugit din nou la Orașul Sfânt. Frumoase și interesante amintiri din Țara Sfântă.

Aeroportul din Nice era foarte aglomerat, dimineața devreme plecau majoritatea curselor în toate direcțiile, spre cele mai importante orașe de pe glob. Așteptând verificarea bagajelor și apoi îmbarcarea, Phillip privea în jur, absent, iar Yvette răsfoia o revistă. A tresărit văzându-l pe doctorul Mathias Dupre din Marseille, apropiindu-se cu bagajele în mână. Și-a cerut scuze de la Yvette și i-a ieșit acestuia în întâmpinare.

- Domnule doctor Dupre, mă bucur că vă văd.

- Domnule de Chamont, și eu mă bucur că vă întâlnesc. La Ierusalim? Nu știam că mergeți la conferință.

- Nici eu nu știam de dumneavoastră. Aveți reținută camera la hotel?

- Da, la *East Star*. Dumneavoastră?

- La același hotel. Sunt împreună cu logodnica mea.

- Ce frumoasă-i tinerețea. Și eu mergeam cu soția peste tot, la toate conferințele, dar acum preferă odihna în stațiuni. A rămas aici, în Nice, la prietenele ei.

S-a apropiat și Yvette de ei.

- Vă prezint pe logodnica mea, Yvette Saullieu.

- Mă bucur să vă cunosc, domnișoară. Sunteți foarte frumoasă. Sper că nu vă supărați pentru complimentul primit de la un doctor în vârstă.

- Îmi face plăcere, domnule doctor, i-a răspuns Yvette cu un zâmbet cuceritor.

- A, doctorul Cordell, doctorul Brenuille, i-a salutat el pe cei doi medici care s-au apropiat de ei.

Vă prezint pe doctorul de Chamont și logodnica lui.

- Încântat, domnilor, a răspuns Phillip.

De grupul lor s-a apropiat un bărbat de vreo cincizeci de ani, nu prea înalt, plinuț, cu o valiză mică în mână și însoțit de o femeie destul de tânără și elegantă.

- Domnilor, mă iertați, sunt doctorul Eugene Vidonne, din Bruxelles. Am auzit fără să vreau prezentările dumneavoastră. Cu siguranță mergeți la conferință, la Ierusalim. Logodnica mea, domnișoara Janette Laponte, a prezentat-o el.

- Sunt doctorul Dupre. Da, mergem la conferință.

- Particip pentru prima dată la această conferință și mă bucur că v-am întâlnit aici, voi merge cu dumneavoastră, dacă-mi permiteți.

- Bineînțeles, cu plăcere.

Janette Laponte, lăsându-i pe bărbați să vorbească între ei, s-a apropiat de Yvonne cu un zâmbet deschis.

- Mă bucur să întâlnesc, în sfârșit, o doamnă. La toate conferințele unde-l însoțesc pe logodnicul meu întâlnesc mereu persoane care discută numai pe teme medicale. Iar eu nu pricep nimic.

- Aveți dețatate, este plictisitor să asști la discuții pe care nu le înțelegi, i-a răspuns amabilă Yvette. La Ierusalim s-au organizat excursii pentru însoțitorii participanților, așa că nu ne vom plictisi.

- Îmi dați voie să vă însoțesc? Nu cunosc pe nimeni din grupul de medici și mă simt stingheră.

- Cu plăcere, vom fi un grup mai mare în curând. Cel puțin, așa sper. „Nu mă voi plictisi singură când Phillip este la conferință”, s-a gândit Yvette, bucuroasă. „Și pare destul de drăguță, amabilă.”

Avionul a aterizat la ora nouă dimineața, la aeroportul din Tel Aviv. Privit prin geamul avionului care începuse procedurile de coborâre pentru aterizare, întreg orașul apărea într-o splendidă lumină, cu

stăluciri ale razelor de soare reflectate de ferestrele și pereții din sticlă ale nenumăratelor blocuri. Lumina părea că binecuvintează și curăță orașul în fiecare dimineață, ca un ritual practicat de milenii și în fața căruia s-au închinat cruciații când au ajuns la porțile cetății.

Marile construcții din sticlă și beton, dar și casele obișnuite erau răspândite uniform, după un plan bine stabilit. Și nu era o întâmplare, orașul Tel Aviv s-a dezvoltat într-un ritm nemaivăzut, ceea ce a necesitat existența unui plan urbanistic adecvat timpurilor moderne.

După îndeplinirea formalităților de debarcare, inclusiv cele vamale, participanții la conferință au urcat în autocarele care-i așteptau în parcare aeroportului. Totul s-a desfășurat repede, având o organizare de invidiat, lucru remarcat de distinsi călători.

Așezați comod pe scaunele autocarului, Phillip și Yvette priveau pe geam cu interes și curiozitate locurile pe unde treceau, de-a lungul celor patruzeci de kilometri până la Ierusalim. Și, după jumătate de oră, în fața ochilor le-a apărut orașul, cu binecunoscutele clădiri reprezentative, pe care le-au recunoscut cu ușurință: Muntele Templului cu strălucitoarea cupolă a Domului Stâncii, Moscheea Al Aqsa, Orașul Vechi cu Biserica Sfântului Mormânt, Muntele Măslinilor, aflat în estul orașului, clădirea parlamentului.

- Ce frumos, a spus Yvette la coborârea din autocar. Mi-ar fi părut rău dacă nu aș fi venit.

- Mă bucur că-ți place. Ești obosită?

- Nu, dimpotrivă, sunt gata să vizitez orașul.

Sosirea participanților la conferință a fost foarte bine organizată, astfel că erau așteptați la hotel, de reprezentanții forumului medical israelian, care le-au facilitat cazarea și le-au anunțat programul din acea zi. De fapt, încă de la sosirea în fața hotelului, participanții au remarcat mulțimea de microbuze, pregătite pentru a-i duce acolo unde ar fi dorit ei să meargă. Unii dintre ei puteau merge la locul unde, a doua zi, începeau lucrările conferinței, un mare centru medical, pentru a se familiariza cu locul și a întâlni vechi cunoștințe, medici ce participaseră și la alte întruniri.

Alți participanți, nerăbdători să vadă orașul, puteau face un tur de recunoaștere a principalelor obiective turistice și religioase.

Hotelul *East Star*, ultramodern, era locul ideal pentru cazare într-un oraș ca Ierusalimul. Avea toate facilitățile și utilitățile de care avea nevoie un turist. Le stăteau la dispoziție restaurante cu specific european, asiatic și oriental, baruri, sală de spectacole, piscine, saune, saloane pentru doamne, cinematograful, dar și facilități media și de comunicații. Iar ambianța era plăcută, aducea calm și liniște, te făcea să uiți de aglomerația specifică orașului oriental.

Ajunși în apartamentul rezervat pentru ei, Phillip și Yvette au așteptat bagajele, ce urmau să fie aduse de personalul de serviciu. În acest timp, a sunat la unul din cele două numere de telefon primite de la tatăl său, Armand.

- Bună ziua, Excelență, a spus el în limba engleză, sunt doctorul Phillip de St. Denis–Chamont.

- Bună ziua, Excelență, așteptam telefonul dumneavoastră, i s-a răspuns într-o franceză perfectă, cu accent parizian. Bărbatul de la telefon a continuat: cum a fost călătoria? Sunteți mulțumit de cazare?

- Mulțumesc, totul este în perfectă ordine, a răspuns el.

- În jumătate de oră, doi tineri istorici vor fi la recepția hotelului, unde i vă vor aștepta. Sunt buni cunoscători ai locurilor și ai istoriei, așa cum ați solicitat. Vor fi la dispoziția dumneavoastră, ajutându-vă la documentarea ce o faceți.

- Vă mulțumesc tare mult. Sper să ne întâlnim, să vă mulțumesc și personal.

- De întâlnit, desigur, ne vom întâlni, dar nu trebuie să-mi mulțumiți. Armand mi-a mulțumit deja.

La revedere!

- La revedere, Excelență, pe curând!

După un duș binevenit, Phillip și Yvette au coborât la recepția hotelului și au anunțat unde pot fi găsiți, apoi au mers la bar și au cerut câte o apă tonică. După exact jumătate de ora de la convorbirea telefonică, doi bărbați s-au apropiat de ei.

- Domnul Phillip de Chamont? a întrebat unul din ei.

- Da, eu sunt. Presupun că dumneavoastră sunteți cei care aveți amabilitatea de a ne însoți în vizita noastră în Țara Sfântă.

- Da, avem această plăcere. Numele meu este Mayer Gunar, iar prietenul meu este Antony Smith.

- Logodnica mea, domnișoara Yvette Saullieu, a prezentat-o Phillip.

Cel care vorbise era înalt peste medie, slab, dar vânjos, brunet, cu părul destul de rar tuns scurt. Avea până în patruzeci de ani și purta un costum ușor, din bumbac, de culoare gri petrol. Fața prelungă și ochii negri, fermi arătau un om hotărât, dar acum erau luminați de un zâmbet plăcut. Avea ceva în el care-ți crea un sentiment de simpatie.

Celălalt bărbat, Antony Smith, avea cam treizeci și cinci de ani, era de înălțime puțin sub medie, suplu, blond, cu părul bogat tuns scurt. Ochii căprui și fața ovală arătau o fire deschisă, chiar veselă. Purta un costum ușor de bună calitate, din lână, de culoare maro deschis.

- Domnilor, vă mulțumim pentru amabilitate. Vreți să luați loc la masă?

- Desigur, a spus Antony Smith, într-o franceză la fel de bună ca și Mayer Gunar.

Se priveau fără a-și scunde interesul unii față de ceilalți. Parcă voiau să-și confirme sau să-și infirme, fiecare din ei, prima impresie pe care au avut-o la această primă întâlnire.

- Domnilor, a spus Phillip, să vă explic în ce constă ajutorul pe care vi-l solicit. Voi plăti toate cheltuielile.

- Nici vorbă, a răspuns Mayer.

- Două zile, începând de mâine, particip la conferință și vreau să mă concentrez asupra temelor medicale. După terminarea conferinței, aș vrea să mă documentez asupra activității Ordinului Ospitalier în vechiul Regat al Ierusalimului. Poate în ordinea cronologică a desfășurării evenimentelor.

- Vă pot ajuta și îndruma, a spus Mayer Gunar, sunt doctor în istoria medievală a Orientului Apropiat, iar colegul meu este și el specialist în aceste probleme istorice ale orientului apropiat. Vă propun să rămânem o zi în oraș, să discutăm cu experții de la Muzeul Medieval, de la Așezământul Sfântul Ioan și să vedem unul, două obiective istorice. După ce vă veți face o imagine, ne deplasăm în orașele unde s-au desfășurat unele din bătăliile importante la care au participat membrii ordinului.

- Este perfect, mulțumesc.

- Domnișoara ce program are? O putem ajuta? s-a întors el către Yvette.

- Cât timp Phillip participă la conferință, eu voi vizita opera, muzeul de artă și alte obiective. Programul vizitelor este făcut de organizatorii conferinței, așa că totul este în ordine. Mi-am făcut deja anturajul pentru vizite, logodnica unui doctor participant la conferință.

- Dacă aveți nevoie de ceva, nu ezitați să ne sunați și vă asigurăm un ghid profesionist.

- Vă mulțumesc, vă voi suna dacă va fi nevoie.

- Domnule doctor, așteptăm telefonul dumneavoastră. Vă dorim o ședere plăcută în orașul nostru.

- Vă mulțumim, domnilor.

În următoarele două zile Phillip s-a dedicat conferinței pe teme medicale și discuțiilor particulare cu medici din diferite țări. Yvette, la rândul ei, a vizitat, împreună cu Janette, Opera din Ierusalim și o parte din Muzeul de artă, după amiaza fiind cu Phillip la cocktailul organizat pentru participării la conferință. Janette se dovedise o însoțitoare plăcută, dar insistentă, astfel că timpul a trecut repede și într-un mod plăcut pentru Yvette.

Phillip era impresionat de unele expuneri făcute la conferință, conțineau noutăți de top din domeniul medical. Iar discuțiile din comisii erau foarte interesante. Doctorul Dupré și doctorul Vidonne erau în aceeași comisie cu el, toți trei având posibilitatea să detalieze, împreună, unele din referatele prezentate de cei mai cunoscuți medici israelieni.

Cele două zile ale conferinței au trecut pe nesimțite, într-o atmosferă de conlucrare științifică și schimb de experiență între diversele școli medicale. Se vedea concurența între școlile europene și cele americane, lucru ce i-a plăcut lui Phillip, stabilind mai multe contacte și relații cu profesori renumiți din domeniul neurologiei.

La cocktailul final, Janette și Vidonne erau mereu cu ei, reușind să creeze o atmosferă veselă, ceea ce pe Yvette o distra. Încercările lor de a le fi pe plac tinerilor francezi erau evidente, parcă mulțumindu-le că le-au acceptat compania. Aproape că aceștia ar fi vrut să rămână și ei, împreună cu Phillip și Yvette, în Israel și să-i însoțească în vizitele pe care tinerii intenționau să le facă în diverse zone ale țării. Doar aerul rezervat pe care Phillip l-a avut la auzul acelor propuneri străvezii, i-au făcut pe dr. Vidonne și pe Janette să renunțe la prelungirea sejurului.

Cocktailul a fost și cazia ca Phillip și Yvette să-și ia rămas bun de la doctorii francezi participanți la conferință, aceștia plecând spre Franța.

- Sper că ne vedem când vă înapoiți în Nice, le-a spus Janette, bine dispusă. Mi-a făcut mare plăcere să stăm împreună, Yvette, altfel ar fi fost foarte plictisitor pentru mine. Vă dorim distracție plăcută în orașele pe care le vizitați și să ne arătați pozele ce le faceți acolo. Dacă nu vă deranjează, vom rămâne în legătură noi două.

- Desigur. Ne auzim săptămâna viitoare.

Phillip abia aștepta întâlnirea cu ghizii lui și începerea documentării sale istorice. Încerca să se desprindă de atmosfera plăcută și interesantă de la conferința pe teme medicale și să treacă la temele istorice. Nu putea spune că întâlnirea medicilor nu a fost interesantă, dimpotrivă, a auzit multe lucruri noi și și-a creat câteva relații foarte bune cu medici din Europa și de peste ocean. Dar, poate mai interesat era de vizita în Țata Sfântă, vizită care, pe lângă interesul său deosebit pentru locurile sfinte, îi aducea și emoția întâlnirii cu acele locuri unde au trăit și luptat strămoșii săi. Abia aștepta să calce pe pământul, pe pietrele unde s-au imprimat, pentru totdeauna, pașii lui Isus. Locurile stropite și cu sângele strămoșilor săi, în încercarea lor de a apăra ținuturile creștine ale orientului, o datorie a acelor vremuri.

Întâlnirea cu cei doi istorici a avut loc de dimineață, în holul hotelului. Zâmbitori, istoricii i-au așteptat pe Phillip și pe Yvette la o măsuță lângă recepție. Vorbeau între ei în timp ce ospătarul tocmai le adusese cafelele. S-au ridicat zâmbitori când i-au văzut pe Phillip și Yvette că se apropiau, ceea ce a făcut ca atmosfera să devină apropiată, amicală încă de la începutul colaborării lor.

- Domnule doctor, mașina este în parcare, doar să stabilim unde mergem, i-a spus Mayer. Dar, mai întâi, doriți să beți cu noi o cafea? Cafeaua, băută la ora aceasta, este ca un ritual. Cred că și pentru dumneavoastră este la fel.

- Binețeles, Domnilor, a spus Yvette, Chiar îmi doresc o cafea la ora aceasta.

- Și eu aș bea o cafea bună, a spus Phillip. Așadar, ce ne propuneți pentru astăzi?

- Ce spuneți dacă începem cu așezământul Sfântul Ioan Botezătorul? Este locul unde a renăscut ordinul ospitalierilor ioaniți. După aceea, veți decide unde vom merge. Antony l-a privit pe Phillip cu aerul că propunerea lui este cea mai bună pentru prima zi de vizită în Ierusalim. Și avea dreptate.

- Nici nu putem începe documentare în altă parte decât la așezământ, i-a confirmat Phillip alegerea făcută. Doar să-l anunțăm pe stareț de vizita noastră.

- A fost anunțat de ieri, i-a răspuns Mayer, cu un zâmbet vesel pe față. Știam că nu puteți face altă alegerea.

- Mulțumesc. Sunteți, într-adevăr, ghizi foarte buni. Phillip era mai mult decât mulțumit de cei doi tineri istorici. Apoi, s-a întors către Yvette.

- Yvette, mergi cu noi, da? Nu ai spus că ai vrea să mergi în altă parte. Phillip o privea întrebător.

- Binețeles, a răspuns ea. Cum să merg fără tine? Ce m-a interesat, am văzut deja. Și, poate mai vedem câteva obiective turistice din oraș.

- În funcție de timpul pe care-l avem la dispoziție, vom merge să vedeți cele mai interesante locuri din Ierusalim. Noi suntem gata de plecare..

Cei doi istorici, Mayer și Antony, erau îmbrăcați cu haine lejere, dar elegante. Beneficiind de timpul frumos, destul de cald pentru luna noiembrie, lună ploioasă, Phillip a îmbrăcat un pantalon ușor, din tercot de culoare maro deschis, cămașă din mătase de culoare albastru azur și o bluză albastru închis, iar Yvette purta pantalon de culoare albă și o bluză galben deschis, ce o prindea foarte bine. Ducea cu ea și aparatul de fotografiat profesional și o cameră video. Avea ocazia să facă a descriere video și foto a orașului, prezentând cele mai interesante locuri. Poate un album, pentru cei de acasă.

Așezământul Sfântul Ioan Botezătorul era, la exterior, neschimbat de pe vremea primilor maștri ospitalieri, lucru remarcat de Yvette.

- Doamne, a exclamat ea, este la fel cum l-ai descris tu în carte și cum l-am văzut în vechile desene. Chiar sunt emoționată când mă gândesc la vechimea acestei așezări monahale. Aici au stat și străbunicii tăi, Simon cel viteaz și Phillip cel înțelept. Aș vrea, a continuat Yvette, să fiu acum un martor invizibil la evenimentele din acele timpuri, să-i văd și să-i aud pe acei cavaleri romantici, care știau să lupte, dar și să

iubească. Când te gândești că erau gata să moară pentru dragostea lor! Vezi, m-ai influențat, Phillip, încep să simt atmosfera cavalească a timpurilor trecute.

- Sunt fericit că mă înțelegi, draga mea. Că participi la trăirile mele.

Înainte de a păși pe poarta mare, larg deschisă, Yvette și-a pus un batic pe cap.

- Pot face poze și filme? a întrebat ea.

- Desigur, dar veți găsi la shopul mănăstirii pliante și filme. Filmele sunt foarte bine documentate și realizate, adevărate lecții de istorie a mănăstirii și a împrejurimilor. Acum, să-l căutăm pe stareț, cred că ne așteaptă deja. Am întârziat câteva minute.

Starețul așezământului i-a primit cu bucurie, mai ales că se cunoștea foarte bine cu Mayer Gunar. Avea cam șazeci de ani, era slab, de înălțime medie, poate ceva mai înalt, cu fața prelungă și ochii plini de o lumină cum numai călugării cu har pot avea. S-a ridicat cu vioiciune de pe scaun și le-a ieșit în întâmpinare, afișând un zâmbet binevoitor. Sub boneta neagră se vedea părul lung, cărunt, la fel de alb ca și barba. Purta o robă de culoare neagră, legată la mijloc printr-un șnur simplu, iar în dreptul inimii era crucea malteză, de culoare albă, cusută pe robă.

- Domnule de Chamont, mă bucur nespus să te avem ca oaspete. Fratele Mayer m-a anunțat de vizita Domniei Tale și am încercat să mă pregătesc pentru această întâlnire. Vă poftesc în sala de primiri.

- Doamna poate veni? a întrebat Phillip.

- Bineînțeles, poate vedea tot ceea ce dorește.

- Excelența Voastră, a început Phillip după ce ocupaseră loc pe scaune, dar a fost întrerupt de stareț.

- Spune-mi Părinte Joachim sau Frate Joachim și eu îți voi spune frate Phillip.

- Frate Joachim, a continuat Phillip, îți mulțumesc pentru primirea călduroasă. Am adus câteva exemplare din cartea pe care am publicat-o despre cruciadă și despre ordinul ospitalier și te rog respectuos să o primești pentru biblioteca așezământului.

- Îți mulțumesc, Fiule, și o voi pune la loc de cinste, în bibliotecă, lângă manuscrisele altui frate Phillip de Chamont. Ți-am pregătit și eu un cadou, a spus starețul Joachim arătând-i o cutie destul de mare din carton, în care erau multe hârtii, fotocopyate. Am făcut fotocopyii după câteva papirusuri și manuscrise din secolele al doisprezecelea și al treisprezecelea, care se referă la ordinul ospitalier din perioada Regatului Ierusalimului. Cred că vei găsi multe lucruri noi, de care nu ai auzit până acum.

- Mulțumesc, Sfinția ta, îmi faci o bucurie mai mare decât te gândești. Eu tocmai pentru așa ceva am venit în Țara Sfântă, fiincă doresc să continui lucrarea despre cavalerii ospitalieri.

- Tocmai pentru că scrii aceste cărți îți spun câteva lucruri, pe care, unele le știi de altfel.

Ordinele cavalezești, printre care desigur, ospitalierii și templierii nu au făcut niciodată politică, așa cum făceau principii, regii și împărații creștini. Fiind sub autoritatea Sanctității Sale Papa, ospitalierii au stat departe de certurile interne dintre regii creștini, dar au participat întotdeauna la apărarea credinței și a ținuturilor noastre creștine, chiar și cu sabia atunci când a fost nevoie.

- Știu, părinte, ordinul ospitalier a avut și are un caracter umanitar, este pus în slujba sărmanilor. Chiar și când au folosit sabia, tot scop umanitar au avut, acela de a apăra creștinii de jafuri, teroarea și distrugerile provocate de atacatori.

- Așa este, a spus părintele Joachim. Al treilea lucru pe care să-l arăți despre ordinele cavalezești: ele nu au provocat și nu au început războaie, au participat numai la lupte și bătălii pornite de regi și împărați împotriva atacatorilor, a cuceritorilor. Apărarea credinței și a sărmanilor au fost scopurile pentru care au fost create și au luptat. Cu vremea, unicul scop al ospitalierilor ioaniți a rămas cel umanitar, de ajutorare a pelerinilor din Țara Sfântă, bolnavilor și sărmanilor. Acesta este adevărul, a spus el apăsător. Cei care au făcut altfel, nu au fost cavaleri și nu au aparținut acestor ordine.

- Bune învățăminte, Părinte. Mai am o rugămintă, a spus Phillip.

- Te rog.

- Pot să văd un papirus scris de mâna strămoșului meu, cavalerul Phillip? Un papirus pe care el l-a ținut în mână sa? Privirea lui era de-a dreptul rugătoare, iar vocea parcă-l implora pe călugăr. Și întreaga lui înfățișare exprima emoția ce l-a cuprins, emoție vizibilă, greu de ascuns.

„Doar pentru acest lucru au venit din Franța până aici, să-i regăsească rădăcinile și semniția. Și eu aș fi făcut la fel pentru familia mea. Dar familia mea este aici, la așezământ”, s-a gândit preotul. L-a înțeles fiindcă și el, la rândul lui, a trecut prin astfel de emoții atunci când a luat în mână, pentru prima dată, un papirus scris de părintele Gerard, întemeietorul ordinului ospitalier.

- Bineînțeles, a răspuns starețul. L-am și pregătit. Mergem la bibliotecă, să-l vezi.

Pe o masă din biblioteca așezământului era un papirus îngălbenit de vreme, scris cu pana, într-un vechi dialect provençal. Phillip înțelegea dialectul foarte bine, era pentru el limba lui maternă. Cel puțin, așa îl considera familia de Chamont. A atins cu emoție pergamentul, l-a mângâiat și l-a privit cu ochii umezi de emoție. Și-a reamintit visul în care cavalerul Simon și soția lui, Melanie veneau spre el cu mâinile întinse spunând: „Bine ai venit, Phillip”. Oare despre acest cavaler Phillip a visat? Acum, avea în fața ochilor un papirus atins de cavaler, scris de mâinile lui, mâini obișnuite să mânuiască spada și securea. Dar și să opereze bolnavii. Simțea întreaga atmosferă, parcă și mirosul specific acelor vremuri. Era acolo,

în trecut, cu sufletul și gândul, simțind că aparține, prin cavalerul Phillip, acelor timpuri. Și i-a plăcut acest lucru. Cavalerul Phillip nu era un străin, era...el însuși. Ceva incredibil. O transpunere a sa în acel personaj, cavaler al credinței. Sau nu era o transpunere? Și-a recunoscut locul și timpul cărora le-a aparținut? În care a trait?

Ca într-o transă, a luat pergamentul cu grijă în mână, apoi l-a dus la piept. Parcă simțea prin papirus, inima cavalerului, sentimentele și trăirile acestuia. Sau chiar ale lui? O parte din spiritul cavalerului se regăsea, la vedere, în rândurile scrise de el.

Cavalerul Phillip descria pe scurt lupta de la Ascalon, pentru ca posteritatea să cunoască participarea marelui maestru, *magister generalis* Raymond de Puy și a cavalerilor ospitalieri la cucerirea orașului. Cu pergamentul în mână, Phillip putea vedea, simți și înțelege scenele de luptă, desfășurate pe zidurile de apărare ale cetății, se vedea în mijlocul ospitalierilor ce luptau pe viață și pe moarte cu egiptenii.

Ținând încă papirusul în mână, s-a întors către stareț. Avea o privire stranie, pierdută, ce căuta în trecut personajele și întâmplările din veacul îndepărtat, descrise în manuscris. Însoțitorii săi erau cu starețul, retrași discret lângă un raft, lăsându-l să-și trăiască emoția.

- Am făcut o fotocopie, i-a răspuns starețul la întrebarea nerostită.

- Mulțumesc, Părinte Joachim. Îmi este suficient. Îl voi citi și reciti, căci face parte din istoria noastră, a trecut peste timp pentru a ne arăta cine am fost.

- Fiule, am găsit printre obiectele de mare valoare ale așezământului, ceva ce aparține familiei Domniei tale. Este o medalie, prima medalie de altfel, emisă de ordinul ospitalier, pe care marele maestru Raymond de Puy i-a dat-o strămoșului familiei de Chamont, cavalerul Phillip.

Părintele Joachim i-a întins un medalion. Era o cruce ospitalieră din oțel, mare cât o palmă, pe care erau încrustate câteva cuvinte în latină. Mai erau, lipite în filigran, un scut și o sabie în miniatură, chiar în mijlocul crucii. Crucea era prinsă de un lanț tot din oțel, de vreo treizeci de centimetri, pentru a putea fi purtată pe piept. Pe spatele crucii era o inscripție scrisă în limba latină. Pe fața medalionului se vedea o zgârietură de aproape un centimetru.

Phillip a primit-o cu ambele mâini, ca pe un vechi odor de mare preț, cu grijă și emoție. *„Bunul și curajosul meu străbunic l-a purtat la piept. Și câți alți cavaleri din familia noastră l-au purtat? Dacă ar putea vorbi, câte lucruri mi-ar povestii? Despre bucuriile și nefericirile lor, despre mulțumiri, satisfacții și regrete, despre dragoste, despre viață și moarte. Doamne, îți mulțumesc pentru acest dar neprețuit! Îți mulțumesc pentru că mi-l redai!”*

- Părinte stareț, nu știu cum să-ți mulțumesc! Nu-și lua ochii de la medalion. Emoția era prea mare. Yvette a venit lângă el, privind și ea medalionul, curioasă, dar foarte emoționată.

- Cum a ajuns la așezământ? a întrebat Phillip într-un târziu.

- Nu știu, Fiule. Va fi, poate țelul Domniei Tale de a căuta și găsi drumul prin istorie al medalionului, fiindcă neîndoielnic arată legătura familiei Domniei Tale cu ordinul ospitalierilor ioaniți, de-a lungul mai multor secole. Vom căuta împreună prin manuscrisele vremii toate referirile la medalion. Am găsit o referire a secretarului marelui maestru la momentul când i-a fost acordată medalia cavalerului Phillip. Spune că i-a fost acordată atunci când a cerut-o în căsătorie pe fiica seniorului de Kerak, în 1125.

- Pentru noi este o comoară neprețuită, părinte.

- Și pentru ordin este o comoară, simbolică, importantă și valoroasă, dar scrie pe verso că aparține familiei de Chamont. De aceea m-am gândit că locul medaliei este la familia de Chamont.

- Îți mulțumim din nou, Părinte pentru medalie.

- Ce faceți zilele următoare, l-a întrebat starețul, după ce Phillip a pus medalionul în cutia de carton, împreună cu documentele primite.

Phillip s-a întors către Mayer, întrebător.

- Vom pleca la Ascalon mâine dimineață, sau la prânz, pentru o zi, două, apoi mergem la Tiberias. Revenim în Ierusalim peste patru sau cinci zile.

- Aș vrea să caut materiale documentare despre căderea Ierusalimului, Părinte, a spus Phillip.

- Vă aștept aici când reveniți în oraș. Poate mai găsesc și alte manuscrise. Drum bun, copiii mei, le-a urât el.

- Aș vrea să fac mai multe poze în așezământ, se poate? a întrebat Yvette.

- Desigur, fratele Mayer vă va conduce unde doriți.

După aproape jumătate de oră, cât au vizitat întreg așezământul monahal, cu gândul că pe acele lespezi au călcat părintele Gerard, Simon și Phillip de Chamont, dar și urmașii acestora, cavaleri ospitalieri, Phillip și însoțitorii săi s-au îndreptat spre parcare, unde au lăsat mașina.

Antony s-a așezat la volanul mașinii și au pornit pe strada în pantă, printre zecile de alte autoturisme. Phillip era mai mult decât bucuros de documentele pe care le-a primit, dar cel mai mult îl bucura primirea medalionului. Încă nu i-au dispărut emoțiile ce l-au cuprins în sala bibliotecii și nici gândurile legate de strămoși. De la aceștia, gândul i s-a îndreptat spre tatăl său. „*Îl sun pe papá, va fi foarte fericit de vestea pe care i-o dau. El înțelege mult mai bine semnificația medalionului, dar și gestul cu totul*

deosebit al părintelui stareț. Al înțeleptului stareț, urmașul Sfântului Gerard”., părintele Joachim mă face să mă gândesc tot mai mult la St. Gerard, întemeietorul ordinului. De ce oare?”

- Părintele stareț arată a fi un om învățat, a spus Yvette. Îmi place și cum vorbește, calm, sfântos, liniștitor. În viața laică ar putea fi un foarte bun psihoterapeut, te cucerește imediat.

- Ai ce învăța de la el, a remarcat Mayer, este un om minunat. Este urmașul Sfântului Gerard, chiar seamănă la înfățișare cu acesta.

Phillip l-a privit surprins pe Mayer, care stătea pe scaunul din față, lângă Antony Smith, aflat la volanul mașinii. Privea preocupat traficul aglomerat și părea a face o simplă remarcă despre starețul mănăstirii. A simțit privirea lui Phillip și s-a întors către acesta.

- Nu ți se pare, Phillip? Pot săți spun așa?

- Chiar te rog. Știi, la acest lucru m-am gândit când ieșeam din așezământ. Eu am avut, cu ceva timp în urmă, un vis cu Părintele Gerard, când scriam lucrarea despre înființarea ordinului ospitalierilor iogași. I-am descris înfățișarea chiar în acea carte. Seamănă cu Sfântul Gerard, este adevărat.

- Dacă te rog, îmi vei trimite un exemplar din carte când ajungi acasă? Din ceea ce spui, este o carte interesantă.

- Îți dau un exemplar la hotel. Am și pentru Antony.

- Mulțumesc, abia aștept să o citesc.

- Mayer, se spune că seniorul de Kerak, baronul de Chatillon, stăpânul castelului și al domeniului cu același nume, aflat în estul vechiului regat, ar fi avut o casă în Ierusalim. Poți afla dacă este adevărat?

- Are vreo semnificație istorică acest lucru? Am citit despre baronul de Chatillon, dar nu a avut o importanță deosebită în istoria regatului.

- Are o semnificație deosebită pentru mine și familia mea, Mayer. Am găsit un manuscris în castelul nostru, întocmit de cavalerul Phillip de Chamont, în care face referire la socrul său, seniorul de Kerak. Strămoșul nostru a locuit, o perioadă scurtă de timp, în casa acestuia din Ierusalim. Aș vrea tare mult să o văd, dacă mai există.

- În cazul acesta, vom aduna toate informațiile despre casă. Îl voi suna pe părintele stareț chiar acum. Sfinția sa este unul dintre cei mai bine informați oameni despre astfel de imobile vechi.

După câteva minute de conversație, în care Mayer mai mult a ascultat, a închis telefonul și s-a întors spre Phillip.

- Părintele spune că acea casă există, cu unele modificări ulterioare de extindere și consolidare. Știu strada, așa că putem merge, dacă vrei.

- Chiar te rog. Ce mult m-aș bucura să o găsim.

Strada Isham era la mică distanță de locul unde se aflau ei, așa că au ajuns destul de repede. Imobilul era frumos renovat și avea, la stradă, un corp de clădire pe două nivele, ce se termina în partea dreaptă cu o poartă mare, din lemn lăcuit. Plăcuța aurită de pe zid indica faptul că în clădire era Centrul ecumenic pentru studii religioase.

Au intrat pe poarta larg descisă și au ajuns într-o curte mică, plină cu flori, aranjate în rondouri, iar între rondouri se aflau o mulțime de băncuțe. Din curte se intra, printr-o ușă destul de mică, în corpul de clădire din stânga și pe o altă ușă, în față, într-un alt corp de clădire. Între cele două corpuri de clădire se vedea o ușoară diferență de stil, dar se armonizau perfect. Câțiva studenți îmbrăcați în haine negre, cu pălărie neagră pe cap, intrau sau ieșeau din clădire pe cele două uși.

În corpul de clădire din stânga se afla direcțiunea centrului ecumenic. Yvette și-a pus un batic pe cap, așa cum a fost sfătuită de Antony și au urcat la primul nivel. Pe una din uși, o plachetă indica, în ebraică și engleză, că acolo se afla secretariatul. La apropierea lor de ușă, aceasta s-a deschis și un preot tocmai ieșea din biroul secretariatului. Avea vreo șaptezeci de ani, c fața încadrată de o barbă lungă, albă complet și, la vederea grupului, a schițat un zâmbet binevoitor.

- Bună ziua, fiii mei, a spus el într-o engleză perfectă, cu accent londonez. Doamnă ! a salutat-o el pe Yvette.

- Bună ziua, Părine, a spus Mayer în numele tuturor, iar ceilalți au salutat înclinând din cap.

- Tocmai am primit telefon de la fratele Joachim și mă îndreptam către biroul meu. Sunt părintele Isaia, șeful centrului. Cu ce vă pot ajuta?

- Părinte Isaia, i-a răspuns Phillip, sunt doctorul Chamont , vin din Franța și mă aflu aici în documentare cu privire la ordinul cavalerilor ospitalieri.

- A, cavalerii Ioaniți ai Sfântului Gerard.

- Da, părinte. Ca să nu vă răpim din timpul dumneavoastră prețios, spuneți-ne, în casa aceasta a locuit prin anii 1125 seniorul de Kerak?

- A fost casa lui și a urmașilor lui până la căderea Ierusalimului, în anul 1187. Seniorul de Kerak, moștenitorul baronului Chatillon a căzut prizonier la Hattin, iar casa a fost confiscată și dată unui ofițer egiptean din armata lui Saladin. După anii 1500 a fost consolidată de mai multe ori, iar prin anii 1800 s-a construit noul corp de clădire.

- Părinte, fiica seniorului a fost căsătorită cu un strămoș al meu, cavaler ospitalier și aș fi vrut să văd interiorul clădirii.

Înfățișarea și vocea lui Phillip trădau emoția puternică ce-l stăpânea, emoție care i s-a transmis și lui Yvette.

Preotul l-a privit câteva clipe, cu înțelegere și simpatie.

- Domnule Chamont, simt și eu emoția întâlnirii cu unul din urmașii foștilor proprietari. Vă stăm la dispoziție cu tot ce putem. Dar va trebui să-mi povestiți despre familia dumneavoastră, urmașii vechilor cavaleri din regat. După ce vizitați clădirea, mergem la bibliotecă și mai stăm de vorbă.

- Cu mare drag, părinte. Ne conduceți dumneavoastră?

-Da, cu îngăduința dumneavoastră. Doamnă, s-a întors el către Yvette, văd că vreți să faceți poze. Faceți câte doriți, să vă amintească, peste ani, de aceste frumoase și interesante locuri.

- Aici, unde suntem noi, era camera de primire a Doamnei, soția seniorului. Aceasta avea propria ei viață socială, întâlniri cu celelalte doamne ale seniorilor regatului. Dar și audiențe pentru alte persoane, inclusiv de pe domeniul Kerak. Camera secretariatului era, în acele vremuri, antecamera, unde așteptau cei care urmau să fie primiți de stăpânei casei. Holul mare, după cum vedeți are ferestrele spre curte. În stânga sunt două camere, cu uși între ele. Erau dormitoarele seniorului și cel al Doamnei sale. În partea dreaptă, cele două camere erau, de asemenea, dormitoare, unul al fiicei lor.

- Acum, să mergem la parter, le-a spus preotul, ghidul lor.

După ce au coborât scările, acesta a continuat explicațiile.

- În dreapta intrării era sala cavalerilor unde mâncau familia seniorului și musafirii lor. În stânga intrării mai erau trei încăperi, administrative, le spunem noi, din care una era bucătăria.

- Acum, după ce ați văzut locul unde au trăit strămoșii Domniei tale, vă invit la o dulceață de smochine și te rog să-mi povestești ce știi despre aceștia ? le-a spus părintele Isaia, după ce au terminat turul casei.

- Cu mare plăcere, părinte.

Phillip i-a povestit despre strămoșii săi, Simon și Phillip, despre domeniul de Chamont, cam tot ce știa și el. I-a povestit și despre sceptrul ospitalier, rugându-l să caute în biblioteca centrului, manuscrise referitoare la ospitalierii acelor ani. Pe măsură ce vorbeau, Phillip simțea un sentiment de afecțiune pentru această casă, o simțea ca a lui, ca și cum el ar fi locuit acolo. Parcă în acel loc era un crâmpei din viața lui.

- Phillip, mă simt de parcă noi doi am locuit aici. Simt parcă prezența vechilor locatari, abia plecați din casă. Am, cumva halucinații?

- Nu, doamnă, aveți doar un suflet curat și deschis, receptiv la atmosfera și viața din alte vremuri. La fel ca și logodnicul dumneavoastră. Sunt bucuros că am cunoscut astfel de persoane, cum sunteți Domniile voastre.

- Nu știu cum să vă mulțumesc, sfinția voastră, pentru că m-ați ajutat să cunosc parte din trecutul familiei noastre.

- Doar trimițându-mi cărțile pe care le scrii despre vechiul Ierusalim, domnule Chamont, i-a răspuns preotul, conducându-i spre ieșire.

Philip a plecat cu un sentiment de regret că părăsește acel loc ce i se părea bine cunoscut, dar bucuros că a fost acolo unde cavalerul Phillip și-a găsit dragostea și împlinirea personală, ca o verigă în existența și continuitatea familiei de Chamont. Privind-i pe Yvette, i-a văzut emoția și, în gând, i-a mulțumit pentru înțelegere și atașamentul ei față de vechii membrii ai familiei sale. „Yvette aparține familiei de Chamont, fără nici o urmă de îndoială.” Un fulger i-a străbătut inima.” *Cine o fi?*”

Seara, în camera de hotel, Yvette urmărea unul din programele de știri ale televiziunii, titrat în limba engleză, iar Phillip s-a întins într-un fotoliu, privind îndelung medalionul. A rememorat discuțiile atât de interesante purtate la așezământul Sfântul Ioan Botezătorul și Centrul Ecumenic. Aceleași sentimente, pe care le-a avut în acele locuri, l-au copleșit din nou. A fost în locul unde Cavalerul Phillip și-a mărturisit iubirea față de viitoarea soție și a cerut-o în căsătorie. A călcat pe urmele pașilor Sfântului Gerard, ale marelui maestru Raymond de Puy și ale cavalerului Simon de Chamont, urme lăsate de ei în așezarea mănăstirească. Raymond de Puy, cel intrat în istorie prin înființarea rangului suprem de *magister generalis, mare maestru*, prin transformarea ordinului ospitalier în ordin militar, prin publicarea primei Constituții și a Codului ordinului, precum și prin multe altele. Cunoscut și necunoscut. Iar acesta era nașul strămoșului său.

A fost în locul unde Cavalerul Phillip și-a mărturisit iubirea față de viitoarea soție și a cerut-o în căsătorie.

Însăși întâlnirea în condiții dramatice dintre cavalerul Phillip de Chamont cu Doamna sa a fost și este o adevărată poveste de dragoste cavaleriească. La acest gând, Phillip a simțit cum inima i-a fost străbătută de un fulger, la fel ca la ieșirea din acea casă străveche. „*Cine o fi Yvette? Ea, Doamna? Este posibil așa ceva?*”²

---

² Cartea „Sceptrul cavalerilor ospitalieri”, ed. 2013, capit. I.

Cuprins

Nota autorului

Prolog

Capitolul 1. Orașul Ierusalim

Capitolul 2. Întâlnirea, anul 1125

Capitolul 3. Castelul Crac de Chevaliers

Capitolul 4. Ascalon

Capitolul 5. Bătălia de la Ascalon, anul 1153

Capitolul 6. Orașul Tiberias

Capitolul 7. Chamont, anul 1186

Capitolul 8. Lupta de la Cresson, mai 1187

Capitolul 9. Hattin

Capitolul 10. Turnul cetății

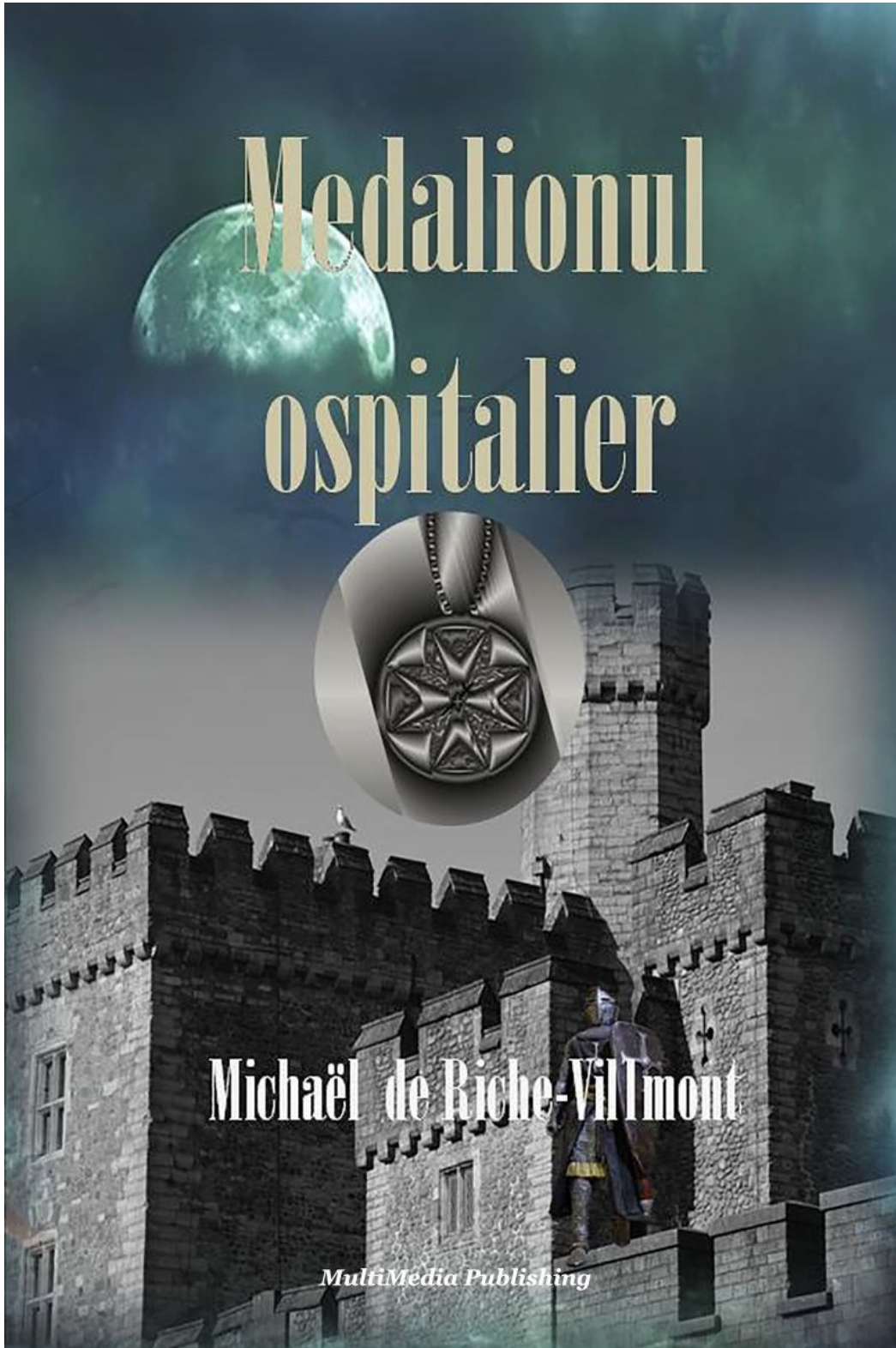
Capitolul 11. Întoarcerea la Ierusalim

Capitolul 12. Bătălia pentru Ierusalim, 1187

Capitolul 13. Nice și domeniul Chamont

Despre autor

Cartea

Descoperă o poveste captivantă în inima istoriei și prezentului, în noul roman „Medalionul ospitalier”, semnat de Michael Riche-Villmont. Continuarea bestsellerului „Sceptrul Cavalerilor Ospitalieri” te va purta într-o călătorie fascinantă prin secolul al XII-lea și zilele noastre.

Despre carte: Familia de Chamont, legată de puternice tradiții cavalerești, trăiește în acest roman între două lumi: istoria eroică a Cavalerilor Ospitalieri din Ierusalim și provocările contemporane ale descendenților lor, implicați într-o anchetă plină de suspans. Cartea este o combinație remarcabilă de ficțiune istorică, aventură și mister.

Ce vei găsi în paginile sale

- Evenimente istorice redată cu o autenticitate vie: bătălii emblematice, precum cele de la Hattin și Ierusalim.
- Atmosfera medievală plină de curaj, onoare și sacrificiu, completată de frumusețea locurilor din Provence și Israel.
- O poveste contemporană plină de mistere, ce dezvăluie valoarea moștenirii de familie și a conexiunilor din trecut.

De ce să alegi această carte? Michael Riche-Villmont reușește să îmbine cu măiestrie evenimentele istorice cu o intrigă modernă, oferindu-ți o experiență literară captivantă și educativă. În plus, vei descoperi detalii fascinante despre locuri istorice, tradiții cavalerești și valori morale care transcind timpul.

Pregătește-te pentru o lectură care te va purta de la izvorul istoriei până în complexitatea prezentului. „Medalionul ospitalier” te așteaptă să-i descoperi secretele!

„Medalionul ospitalier”, îmbină armonios, atractiv și incitant, dragostea, istoria și acțiunea polițistă, desfășurate în locuri mirifice: Țara Sfântă și Riviera Franceză.

Thriller istoric, este unul din cele mai interesante romane polițiste-romance, cu o succesiune de acțiuni pentru prinderea unei bande de traficanți de artefacte.

Continuare a romanului “Sceptrul Cavalerilor Ospitalieri”, bazat pe evenimente istorice reale din trecutul cavalerilor ospitalieri, cunoscuți și ca ordinul cavalerilor de Malta, romanul de față, descrie acțiunile mai multor generații ale familiei De Chamont, din Provence, acțiuni ce se desfășoară pe două planuri temporale: în trecut, prin participarea cavalerilor de Chamont la activitățile Ordinului cavalerilor

ospitalieri, în secolul al doisprezecelea și în prezent, prin implicarea urmașilor acestora într-o acțiune polițistă, legată de artefacte și întâmplări cavalierești.

Carte de dragoste, este scrisă într-un stil cursiv, momentele de tensiune și cele relaxante făcând-o mai mult decât captivantă, foarte interesantă atât pentru pasionații de acțiune istorică și polițistă, cât și pentru iubitorii stilului romantic, de dragoste. O carte modernă, cu subiect incitant, despre două lumi, despre eroi vechi și noi, uniți prin legături misterioase.

MultiMedia Publishing <https://www.telework.ro/ro/e-books/medalionul-ospitalier/>

- Digital: EPUB (ISBN 978-606-033-891-8), Kindle (ISBN 978-606-033-892-5), PDF (ISBN 978-606-033-893-2)

[DOI: 10.58679/MM57861](https://doi.org/10.58679/MM57861)

Data: 26.09.2024

Despre autor

Michaël de Riche-Villmont, un scriitor al misterelor și, în același timp, un scriitor romantic al spiritului nobiliar și cavaleresc!

Autor de literatură hispano-franceză, *a scris și publicat în limba franceză și spaniolă, lucrări, romane și articole istorice, având ca subiect cavalerismul medieval francez și iberic.*

El este și autor de romane polițiste, de dragoste și acțiune, bine cunoscute datorită stilului inconfundabil de a crea o succesiune logică și coerentă între evenimentele și acțiunile petrecute în evul mediu și urmările lor din zilele noastre. În cărțile lui, personajele medievale interacționează, prin mijloace misterioase, uneori magice, cu eroi de astăzi, generând întâmplări deosebite, iar aventurile cavaleresti determină, peste timp, desfășurarea unor acțiuni polițiste, în zilele noastre. Recurgând la ficțiune, el descrie evenimente și personaje reale din perioada medievală, utilizează expresii verbale adecvate epocii, ceea ce face ca cititorul să trăiască atmosfera vremurilor de mult apuse. Iar misterul și neprevăzutul fac aproape normală călătoria imaginară din lumea secolelor trecute, în lumea noastră, cu bunele și relele ei. Totodată, logica și naturalețea acțiunilor eroilor cărților sale îl fac pe cititor să pătrundă firesc în lumea spiritelor, să le înțeleagă prezența în lumea materială ca pe un fapt firesc. Deși spiritele misterioase, fantomele care se materializează, induc teamă, în cărțile autorului spiritele sunt benefice, luptă cu răul pentru salvarea celor în primejdie.

Și, folosind ca pretext prezentarea unor aspecte de viață din zilele noastre, ale urmașilor vechilor cavaleri, autorul pune în oglindă valorile spirituale și modul de viață tradiționale, cu cele de astăzi, lăsând cititorul să le aprecieze, să le accepte sau să le respingă.

Păstrând caracterul de romane polițiste și cavaleresti, autorul descrie adevărate povești de dragoste, cu eroi cavaleri și castelene, cu urmașii lor, povești misterioase în care, din nou, apar magia și paranormalul.

Multe din întâmplările descrise în cărți, multe din personajele istorice, au o bază reală, ceea ce face romanele și mai atractive. Astfel, autorul Michaël de Riche-Villmont pune în evidență istoria bogată, eroică, a ținuturi iberice și france, a locuitorilor acestora, a familiilor nobiliare care au participat la scrierea istoriei.

Și nu în ultimul rând, mulți din eroii cărților lui Michaël de Riche-Villmont sunt animăluțe, simpatice, iubitoare, care luminează și însuflețesc atmosfera domestică a prietenilor lor, oamenii.

Interesante, atractive, chiar documentare, romanele autorului te cuceresc de la primele pagini, iar surprizele și neprevăzutul te țin în tensiune, purtându-te de la sentimente și trăiri dramatice, la mari satisfacții, alături de eroii principali. Eroii care devin parte din trăirile și amintirile tale și după ce ai terminat de citit, oricare din cărțile acestui autor.

Deși romanele autorului sunt cărți de ficțiune, prin elementele documentare, istoric atestate, ele se constituie o cronică a primei cruciade creștine, a înființării ordinelor cavalești (Ordinul templier și Ordinul cavalerilor de Malta), fiind cărți de referință în acest domeniu.

Cărți de viață, de dragoste și acțiune, ce determină sentimente și trăiri profunde, romanele autorului Michaël Riche-Villmont devin parte a vieții sociale din locurile unde se desfășoară acțiunea. „Fantomele din Tarragona”, de exemplu, a determinat organizarea unor trasee turistice în provincie, care se derulează pe urmele eroilor Melissa și Lôpez. De asemenea, „Dragoste și mister în Barcelona” se constituie ca un adevărat ghid la frumosului și misteriosului oraș Barcelona, cu legendele lui urbane.

De aceea, cărțile lui Michaël de Riche-Villmont nu trebuie să lipsească din biblioteca personală, ele devin, prin personajele lor, parte din trăirile cititorului oriunde s-ar afla el, frumoase, misterioase, pline de neprevăzut.

Nice 2014

Câteva din cărțile publicate de autor în limbile spaniolă, franceză și română:

*** Sceptrul Cavalerilor Ospitalieri, 2014, Thriller,**

Subiectul cărții îl constituie prima cruciadă creștină și înființarea ordinului cavalerilor ospitalieri, cunoscut și sub numele de Cavalerii de Malta. Autorul ne poartă prin timp în Ierusalimul medieval și ne facilitează pătrunderea în tainele primului ordin cavaleresc religios, Ordinul cavalerilor ospitalieri. Cunoaștem prin intermediul cărții și câteva aspecte din viața urmașilor vechilor cavaleri de Malta, prinși în acțiuni polițiste pe Coasta de Azur.

* Misteriosul templier Hugues de Payens, 2015, Roman istoric. Subiectul cărții îl constituie viața cavalerului Hugues de Payens până la terminarea primei cruciade, respectiv până la înființarea Ordinului cavalerilor templieri, în anul 1118. De asemenea, cartea descrie împrejurările în care cavalerul a fost inițiat în secretele ezoterismului oriental, etapă premergătoare mării inițieri templiere. Totodată, sunt prezentate într-o formă atractivă și interesantă aventurile cavalești, iubirile și acțiunile nobile ale lui Hugues de Payens.

* **Chemarea templului secret, 2016**, Thriller, este un roman în care magia, paranormalul, lumea spiritelor se întâlnesc pentru a ne arăta o față necunoscută a templierilor și a templului lor. Viața și acțiunile cavalerilor sunt prezentate și din perspectivă spirituală, ezoterică, așa cum au fost percepute, deseori, în epocă, dar și în zilele noastre.

Aflăm din carte o parte din marile secrete ale Templului lui Solomon, care au devenit, în timp și secretele templierilor, secrete regăsite în lumea materială și cea spirituală. Descrierea celor două planuri, a celor două lumi, cea fizică, materială și cea spirituală, magică, lumi ce s-au interferat în existența *apărătorilor templului*, ne ajută imaginația să pătrundă și să cunoască enigmele, secretele templierilor. Acțiuni palpitate, întâmplări misterioase, intervenții ale spiritelor, totul într-o carte de excepție.

* **Saint Bernard de Clairvaux și Ordinele cavalești, 2015**. Lucrarea ne ajută să înțelegem marea contribuție a Sfântului Bernard de Clairvaux la consolidarea și dezvoltarea Ordinului cistercian, și prin aceasta, influența avută asupra unei perioade istorice complexe, cu mari frământări teritoriale, politice, militare, religioase.

Se poate spune, fără a greși, că valorile cisterciene, preluate ca valori templiere, au devenit, în timp, o adevărată doctrină templieră cu valori spirituale universale. Astfel se explică și preluarea valorilor și doctrinei templiere de celelalte ordine cavalești menționate în carte, și predate lumii de azi ca o valoroasă moștenire, ca bază a templarismului modern.

* **Fantomele din Tarragona, 2015**, Thriller, este o carte de dragoste romantică, plină de mister și paranormal și ne arată o mică parte din istoria stațiunii turistice Salou, Costa Dorada. În ea ne este descrisă o frumoasă legendă din vechea istorie a Cataloniei, cu efecte în zilele noastre, cu eroi și fantome, cu tradiții și obiceiuri din Catalonia. *Este o adevărată carte a provinciei Tarragona.*

* **Dragoste și mister la Barcelona, 2016**, Thriller. Este un roman de dragoste, cu elemente de mister și paranormal, care folosește ca motiv o întâmplare polițistă, de acțiune pentru a descrie iubirea plină de neprevăzut dintre doi tineri spanioli. Cu primele emoții ale dragostei, cu inerentele supărări și împăcări, incertitudini și teama de viitorul comun și finalul neașteptat al sacrificiului suprem în numele iubirii. Totul în atmosfera binefăcătoare a spiritului lui Gaudi, spirit care apare atunci când tinerii aveau nevoie de sfatul lui înțelept.

Romanul este o adevărată carte de călătorii, aproape un ghid turistic, care descrie obiective turistice din Barcelona și Malta și legende ale acestora: Sagrada Família, La Rambla, La Boqueria, Fântâna magică, La Valletta, cu istoriile lor interesante. Este o carte spaniolă *de și despre* viața socială, în care

acțiunile se desfășoară pe multiple planuri, ce se întrepătrund, arătând cititorului o modestă descriere a ceea ce înseamnă dragostea, familia, spiritul plin de frumusețe al catalanilor. Și o modestă dedicație tuturor îndrăgostiților

* **Spiritul templier, 2016**, un Thriller atractiv, despre răpiri și mafia drogurilor, cu și despre spiritele vechilor templieri și acțiunile polițiste ale templierilor moderni.

"Spiritul templierului" este o carte emoționantă, de dragoste și acțiune polițistă. O tânără și un tânăr, care se cunosc în spațiul virtual, se îndrăgostesc unul de celălalt în împrejurări dramatice. Întâmplările în care sunt implicați aduc un posibil răspuns la întrebarea dacă există un destin pentru fiecare om, dacă este o predestinare pentru fiecare din noi. Trăiri emoționante deosebite, suspans și întâmplări misterioase, la care participă vechii și noii cavaleri templieri, cu un final surprinzător. Carte de suflet, pe care ți-o vei aminti mereu, atunci când te vei gândi la Barcelona, sau la litoralul francez, unde se desfășoară acțiunea.

* **Miravet, manuscrisul templier, 2016**, este un roman scurt, de ficțiune, de dragoste și acțiune, cu și despre templieri, despre vechii cavaleri și legăturile lor spirituale cu cei noi, din zilele noastre.

Un manuscris, un simplu pergament, schimbă destinul multor oameni și-i conduce spre o lume aparte, plină de mistere și magie, lumea templierilor. Deși romanul se bazează pe unele evenimente reale din istoria ordinului templier, chiar inedite, imaginația și ficțiunea l-au ajutat pe autor să prezinte evenimentele și personajele cărții într-o formă literară, interesantă și atractivă. O formă modernă, cu suspans și întâmplări neașteptate, uimitoare, la care participă oameni și spirite. Dar, există spirite, fantome? Se manifestă ele în lumea pământeană?